

Publicerad 2016-05-24 23:48 av Kanelspirus

Livet maskerat i Diabeteskostym

Livet maskerat i Diabeteskostym

Oktober 2013

- Hallå, Christine är du vaken?

Ur ett dimmigt töcken försöker jag vandra tillbaka till ett tillstånd som är hanterbart.

Svetten som min kropp har dragit åt sig luktar sur mjölk och musklerna ömmar som att jag skulle ha sprungit ett maraton.

Det känns som att sockerdricka forcerar i mitt blod, det är så det känns för mig att ha lågt blodsocker.

- Christine vi är ifrån ambulansen och vi är här för att hjälpa dig så du mår bättre.

Du har haft en kraftig insulinkänning som har lett till att du har krampat väldigt länge och du har varit helt okontaktbar.

När kroppen ger klartecken så börjar jag se mig om i rummet.

Vår son som är 1 månad gammal ligger tryggt i sin spjäsäng och på vår sängkant så sitter min man med huvudet i händerna. Han gråter.

Tårarna avslöjar att denna episod varit den allvarligaste hittills.

Tårarna avslöjar att han har gjort allt som står i sin makt för att hjälpa mig men han tror att han har misslyckats.

Rummet ser ut som ett slagfält och bredvid mig ligger en tömd glucagonspruta. Det lysande orangea fodralet ligger bortkastat i andra änden av rummet.

Han vaknade av att sängen började vibrera och han visste vad som var på gång.

Mina ögon skrek av panik, min svett sprutade och hela min kropp gick på högvarv men jag var inte där.

Håret var i en enda röra där flytande socker och honung samsades om utrymmet mellan hårslingorna för att sedan förenas fastsatt i mina kinder.

Min mun var i princip fastklibbad av allt socker som min man försökt strukit innanför mina läppar i ett desperat försök att få upp mitt blodsocker.

Så småningom kvicknar man till och då lär man ta sig igenom efterdyningarna som innebär svår migrän, värkande muskler och leder, smärtan efter att kramperna gjort så man slagit sönder handen.

För att inte tala om rädslan inför att somna, rädslan inför att vakna i ett rum av främmande folk som är där för att hjälpa just dig. Att vara till besvär.

Oförståndet till vilken tidpunkt av dagen det var då man tog lite för mycket insulin och till vad.

Ilskan över att gång på gång få höra "Men du måste vara glad för du hade kunnat få en allvarligare sjukdom".

Men även tacksamheten till dom som finns i mitt liv och som vågar gå igenom detta tillsammans med mig.

Denna händelse är en del av denna sjukdom, en del av allt som sker i det tysta, en del av det som folk tror är "bara att ta sina sprutor och strunta i sockret".

Därför är det viktigt att ni vet hur det kan bli om ni en gång möter någon som ligger på marken. Därför är det viktigt att ni är medvetna om att allt inte är fylla bara för att man vinglar.

Därför är det viktigt att ni vågar göra något för personen kan även ha en annan livshotande sjukdom.

Gå inte bara, tänk inte att "dom får skylla sig själv" och om du inte vet vad du ska göra så ring 112.

Diabetes är så mycket mer än någon som tar sitt insulin.

Diabetes är också oron hos alla föräldrar och anhöriga därute som inte kan släppa taget pga sin medvetenhet.

För dig som läser så kanske det känns som att det inte rör just dig.

Men faktum är att Diabetes rör oss alla eftersom den ökar i skrämmande takt.

År 2015 levde 415 miljoner människor med diabetes.

År 2040 tror man att antalet kommer stiga till 641.7 miljoner människor.

Det som är vår verklighet idag kan vara din imorgon.

Tillsammans kan vi stoppa detta och vi måste stoppa det.

För dig, för alla dom andra och för alla oss som idag är drabbade.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kanelspirus med Poeter.se id #63542 innehar upphovsrätten